

[Ole Espersen.]

finansiering — oven i købet på et grundlag, som altså ikke er realistisk.

Nathalie Lind (V):

Bag forslag nr. XIII, der jo handler om vilkårene for radio- og tv-spredning, står fire partier. Et af disse partier, fremskridtspartiet, har yderligere fremsat et forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af fjernsyns- og radiolicenssystemet, der kort går ud på, at licensbetalingssystemet ophæves pr. april 1977. Men forslaget indeholder i bemærkningerne nogle meget interessante udtalelser, hvorefter al radio- og tv-virk-somhed, som det før har været sagt heroppefra, fremtidig skal være 100 pct. reklamefinansieret. Det ville interessere mig at høre, om der virkelig er tilslutning hertil i de andre partier, der er medforlagsstillere til forslag nr. XIII. Går f. eks. kristeligt folkeparti ind for en sådan tanke? Hvis der ikke er enighed mellem forlagsstillerne om vilkårene for at bryde monopolet, er forslaget i sig selv jo ikke særlig meget bevendt.

Venstre ønsker Danmarks radios monopol brudt. Vi finder det ikke acceptabelt, at der kun er ét dansk program. Vi mener, at det for demokratiet er af livsvigtig betydning, med den indflydelse, radio og tv har på meningsdannelsen, at der da findes to, f. eks. to selvstændige redaktioner for nyhedsformidling. Men forslag nr. XIII angriber problemet bagfra. Man ønsker monopolet brudt, men siger ikke, hvordan det skal ske, siger heller ikke, hvilke ønsker eller krav man har til et nyt tv.

Når det for os er afgørende, at vi får to programmer, er det vores begrundelse, at det monopol, vi har i dag, giver Danmarks radio og tv en kunstig autoritet, en alt for stærk indflydelse på meningsdannelsen her i landet. Et alternativt tv må efter vores mening i væsentlig grad bygges om op dansk producerede programmer. Det vil give en større ytringsfrihed, en bedre inspiration, når nyheder, kommentarer og kulturelle udsendelser om danskere, produceret af danskere og set med danske øjne foreligger i mere end én udgave. Og her er vi nok uenige med socialdemokratiet, for dér vil man — sådan forstod jeg ministeren, og jeg kunne i hvert fald høre det på ordføreren — foretrække, at en eventuel kanal 2, hvis man gik

med til det, skulle være under Danmarks radios ledelse. Socialdemokratiet vil antagelig — sådan må jeg forstå det, især ordføreren ord — ikke være med til i realiteten at bryde monopolet.

Man må åbenbart finde, at alsidighedskravet er tilstrækkelig godt varetaget i Danmarks radio i dag, at ytrings- og informationsfriheden har tilstrækkelig gode kår. Det mener vi ikke. Vi mener, at en anden tv-kanal må have en selvstændig ledelse, en selvstændig økonomi, og at der må findes et styrende organ, der har et selvstændigt ansvar over for folketingset. Kun derved vil man kunne skabe den fornødne inspirerende konkurrence, kun derved kan vi give befolkningen den bredere vurdering, den bredere belysning af de kulturelle og aktuelle begivenheder, som man må stille krav om.

Hvis der her i folketinget — og jeg opfordrer til det — kunne opnås enighed om, at det er en anden landsdækkende radio- og tv-kanals første opgave at basere sin produktion på et dansk tv-program, og hvis man var enig om, at der skulle være en sådan anden landsdækkende radio- og tv-kanal, skulle det ikke være nødvendigt at gå ind i nogen længere diskussion om, hvorvidt vi skal have reklame i radio og tv. Det ligger snublende nær at sige, at en ny kanal blot kan finansieres ved reklame, men mon forlagsstillerne tror, det er gør ligt i Danmark i dag? Hvis vi ønsker, hvad der er vores udgangspunkt, dansk producerede udsendelser, må vi indstille os på, at det koster penge. Skal det finansieres alene med reklameindtægter, vil det vel betyde, at man stort set må bruge hele det beløb, der anvendes til reklamer i dagspressen, distriktspressen, ugeblade osv. Spørgsmålet er vel endda, hvis man skal stille de krav, vi i hvert fald stiller med hensyn til alsidighed og dansk produktion etc., om en sådan reklamefinansieret anden kanal overhovedet ville kunne bære sig.

Jeg skal vende mig til de to forslag og komme med nogle enkelte bemærkninger til dem. Efter forslag nr. XIII skal private selskaber under nærmere fastsatte betingelser kunne få koncession på radio- og tv-spredning. Betingelserne er bl. a. et klart krav til alsidighed såvel politisk som kulturelt. Men der står ikke et ord om, hvilken form for